

Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ: Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Του κ. Σωκρ. Καραντινού

Ἡ σύγχρονη φάρσα δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὴ δημιουργία κωμικῶν ἐπεισοδίων ποῦ, ἀποκλείοντας κάθε πνευματικὴ συμμετοχὴ τοῦ θεατῆ, κατὰ τὴν παράστασιν, προσφέρουν σ' αὐτὸν ἕνα εὐκόλο γέλιο. Οἱ χαρακτήρες τῆς εἶναι καὶ δὲν εἶναι ἀνθρώπινοι. Οἱ καταστάσεις ποῦ συνθέτουν τὴ δράσιν οὐσιαστικῶς ἀνύπαρχτες, ὁ μῦθος μιὰ κατασκευασμένη ὑπόθεσις μετὰ πολλὰ μπλεξίματα ἀπρόοπτα κι' ἀφύσικα καὶ ὅ,τι μένει ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσις εἶναι ἡ ἐξυπνάδα καὶ ἡ μαεστρία τοῦ συγγραφέα νὰ παρουσιάσῃ σὰν φυσικὰ τὰ ἀφύσικα καὶ τὰ ψεύτικα σὰν ἀληθινὰ. Μετὰ τὴν προϋπόθεσις τοῦ ἀποκλεισμοῦ κάθε πνευματικῆς συμμετοχῆς τοῦ κοινοῦ στὴν παράστασιν, ἡ ἐπιτυχία γίνεται εὐκόλη, ἂν ὁ συγγραφέας ἔχει τὴν ἐξυπνάδα αὐτῆ.

Ὁ κ. Σακελλαρίδης τὰ στοιχεία ποῦ τοῦ χρειάζονται γιὰ μιὰ τέτοια δουλειά, φαίνεται πὼς τὰ κατέχει ἀπόλυτα. Μετὰ πολλὴ μαστοριά ἔφτιασε ἕνα ἔργο, ποῦ ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα ποῦ βλέπουμε τοῦ εἶδους αὐτοῦ, δικά μας καὶ ξένα, στέκει πολὺ καλὰ στὰ πόδια του, κι' εἶναι ταιριαστὸ στὸ δραματολόγιον ποῦ προτιμᾷ πάντοτε ὁ θίασος Ἀργυροπούλου. Μακριὰ ἀπὸ τὸ νὰ παρουσιάζεται σὰν ἠθικοδιδάσκαλος, σὰν ὑμνητὴς δηθὲν κακῶν κοινωνικῶν καταστάσεων, σὰν τεχνίτης τῆς σκηνῆς μετὰ βάθος φιλοσοφικὸ καὶ ἀξιώσεις φιλολογικῆς ἢ τὸ χειρότερον — σὰν δημιουργὸς νέων θεατρικῶν εἰδῶν καὶ... ἀναμορφωτῆς τοῦ θεάτρου μας, σκάρωνει τὸ ἔργο του καὶ τὸ παραδίδει στὸν Ἀργυρόπουλο, χωρὶς πόζες, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ τοῦ στοιγί-

κριτικῆς, ποῦ ὥστόσο πολλὰς ἀλλοίως φορές, γιὰ ξένα παρόμοια ἔργα κατώτερης ἀξίας δὲ δυσκολεύτηκε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸ ἐπίσημο βῆμα τῆς.

Στὰ πλαίσια αὐτὰ κρινόμενον τὸ κομμάτι τοῦ κ. Σακελλαρίδης, πέτυχε ἀπόλυτα. Τὰ ἐπεισόδιά του μᾶς παρουσιάζονται σὰν φυσικὰ. Εἶναι πλούσια καὶ μ' ὅλο ποῦ δὲν μᾶς εἶναι ἀπρόοπτα, γιὰτί πάντα μᾶς προειδοποιεῖ σχετικῶς ὁ συγγραφέας καὶ μᾶς προδίδει τὸ μυστικόν του, ὅμως, εἶναι μετὰ τέτοια μαστοριά καμωμένα, ποῦ μᾶς παρασέρνουν στὸ παιγνίδι τους. Κενὰ σ' ὅλο τὸ ἔργο δὲν ὑπάρχουν κι' οὔτε αὐτὸς ὁ τύπος τοῦ δικηγόρου, ποῦ εἶναι ὁ ὀλιγώτερος ἀπαραίτητος μέσα στὸ ἔργο, δὲ μᾶς ἐνοχλεῖ.

Ὁ Ἀργυρόπουλος κρατᾷ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὴν παράστασιν μετὰ τὸ φτειαχτό του τύπο τοῦ καθηγητῆ καὶ μετὰ πολλὰ

ἐξυπνα θεατρικὰ καμώματα, συμπληρώνει τὸ συγγραφέα καὶ κάνει τὸ κοινὸ νὰ χαίρεται. Οἱ μέτριες ἀξιώσεις ποῦ εἶχαν οἱ ῥόλοι ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς, δὲν ἐπρόδωσαν τὴν ἀνεπάρκειαν, ὅπου ὑπῆρχε, ἢ τὴν ἔλλειψιν τῆς διδασκαλίας (τῶν τελευταίων καιρῶν, στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου) στοὺς ἄλλους ἠθοποιούς. Σχετικῶς νὰ γίνουν διακρίσεις, δὲ θάταν τώρα βολετό. Ξεκινώντας νὰ πᾶς νὰ δεῖς φάρσα τοῦ Ἀργυροπούλου, ἀφοῦ τὴν δεῖς, χαίρεσαι ποῦ τόσο καλοφτιαγμένη, εἶναι ἑλληνική. Γιατί ἔχει κι' αὐτὸ ἀξία.

ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Στὸ προηγούμενον, στὴ σελ. 10, ἐκεῖ ποῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ πόσο μπόρεσε νὰ χαρῆ ὁ κόσμος τὴν Παπαδάκη, ὡς καὶ στὴν εὐτελεῖ αὐτῆ περιστασιῶν (στίχος 45) τὸ περίστασιον ἔγινε «παράστασις» ἀπὸ λάθος τυπογραφικόν.